

Nemanja Hodžaj

Mjesec je plovio

*Mjesec je plovio srebrnim valom,
Prekrio oči šarenim šalom,
Nabraj'o imena zbunjenih ljudi,
Zasta mu dah u gustoj pomrčini.*

*Pred očima ukazaše se očaj i jad,
Sve veća i jača je bivala glad.
Lešinari kruže oko strvine svoje
Mrtvih i ranjenih puno je more.*

*A more nastala od suza gorkih,
Sjevnuše munje od pogleda gordih.
Uvenu cvijeće k'o mačem sasječeno,
Opsesija, zavist, to nam je stečeno.*

*Metak ljubavi leti ka čelu,
Svako krdo juri svome selu.
Duboko u nama rađa se strast,
Želja za krvlju, želja za vlast.*

*A mjesec leti, iza oblaka se skriva,
San mu je težak, jer na javi čudno sniva.*

*Teško se miri sa činjenicom tom,
Da upravljat' ne može svojim snom.*

*I dugo je snivao za srebrnim valom,
Ljubav prizivao izgubljenim ždralom.
Snove niko neće, moći da mu sudi,
Svejedno će ih pobit', jer takvi su ljudi.*

NE KOPIRATI

Mjesec svoj sjaj pod nama je prostro'o

*Pokret je čudan
I uzdah na usni,
Kožom ti kližu
Nervozni prsti !*

*Soba u tami i tračak nade,
Mozak je stao dok ruke rade.
Srce ti bije, bije k'o ludo,
Sjaj u oku priziva čudo.*

*Sladunjave riječi ja pričat ću,
Momenat pravi iščekivat ću.
Opojan miris parfema tvog,
Topi se sa znojem tijela mog.
Jutrom pričaj proklet da sam
Večeras ću biti kratak i jasan.*

*Da li ti smeta ili se foliraš prosto ?
Mjesec svoj sjaj, pod nama je prostr'o.
Otvoren prozor, publika u travi
Radoznali noćas postaju i mravi.*

*Pametni potez i uzdah, režu mrak,
U meni sve jaču pobuđuješ strast.
U košulji skok do kupatila,
Nova se djevojka iz njeg' vratila.*

*Ja ostajem nijem, dok srce mi bije,
Zadovoljni mužijak u meni se smije.*

*Za ovaj poduhvat mali se neće znati,
Jer tragovi ljubavi se moraju prati !*

Prosjak

*Prosječni prosjak ulicom prosi,
Prosjedi klošar na ulici sjedi.*

*Milostive oči, poput psa su,
Hrapavi prsti ti unose sumnju.
Unose nemire u krvave dane,
U krvavu tečnost svašta stane.*

*Klošar sjedi, pogledom motri,
Minule dane kao na osmorti.
Zbog mnogo stvari u jadu se kaje
Danas mu nije mnogo do hrane.*

*Preplašenih lica, puna ulica,
Slutnje se vežu jedna za drugu,
U njemu se krije tihi ubica,
Ubija dane uz jeftinu cugu.*

*Koja ga nevolja dovede ovdje ?
Kakva težina mu pritiska grudi ?
S glavom na pladnju pozdravlja sunce,
Pružena ruka čeka, milostive ljude !*

*Tja čovjek je on, k'o i mi što smo,
Što uzaludno razbacava sreću.
U porocima raznim se tražimo svi,
Samo što on, se naš'o u smeću.*

*Prosječni prosjak ulicom prosi,
Prosjedi klošar na ulici sjedi.
Sa bijedom svojom se iole nosi,
K'o probušen đon njegov život vrijedi.*

*Prosječni prosjak ulicom prosi,
Prosjedi klošar na ulici sjedi.*

Iskrivljeno lice

*Kriviš lice, razloga ne znaš,
Tražiš trenutak zdrave koncepcije,
Gledaš u lutku što stoji na zidu,
Ništavilom krojiš ritam inspiracije.*

*Ruke ti drhte, a lice je blijedo
Lomi te izdaja koncentracije.
Noćima budnom drži te košmar,
Ja sam ti produkt halucinacije.*

*Dubinski hodnici, mračnih sila,
Stvaraju stazu, krvi, promila,
Tragovi ugriza kao spomen stoje
Pod noktima trulež, komadi mesa i kože.*

*Kičma je ravna, visoko uzdignuta glava,
Proždrljivi pogledi mrse ti pute,
Iznutra, u srži, si polumrtva, jedna,
Guši te očaj, što tobom vlada.*

*Želja i godine ne idu skladno,
Stope na putu, suprotnog smijera
TI tiskaju strofe, crtaju lik,
Pružaju prste, dugačke i duge,
Pružaju utjehu, prigušuju krik.*

*Sa životom vodiš trojanski rat,
Tebi neprijatelj smrtni, a nekome brat.
Bila si nekad princeza na zrnu graška
Sada tijelo i dušu prodaješ vragu,
Za ono malo zrno bijeloga praška.*

Tonemo

*Letimo tamo gdje nema visina
Plivajmo tamo gdje vlada suša
Bježimo od sreće, što od nas bježi
Bezimenno zapišimo na zraku ime.
Besmrtnima što umrijet će brzo
Prenijet ću poruku što dobro nosi
Pa neka govore i nijemi i gluhi
O slijepima, ono što vide.*

*Dole jutro sviće, a sumrak pada,
U doba noći kada dan je,
Svi nešto rade, a niko zaposlen nije.*

*Tonemo na površini, pučine riječi
Strah se uvlači duboko u kosti,
U atome krvi, mesa i kože.
Kada se crvima ustupi mjesto
Shvatiš da je leš, materija što trune.*

PIRATI

Pod noktom žal k'o crninu kriješ

*Tvoje misli su mračne,
Tvoje misli su tačne,
Nanešene su traume,
Srce iskrvavljuje.*

*Svaki pogled krije misao,
Iza svake misli, kovan je stih,
Ja sam totalno isključen,
Isključen od svijeta i svih.*

*Pomičeš usne, sričeš riječi,
Noćas ništa ne može da te spriječi.
Žaoka boli zarivena u meso,
Zrnce boli skriveno u kosti.*

*Pod noktom žal, k'o crninu kriješ,
Sa porivima svojim moraš da se biješ.
Kutovi usana podrhtavaju naglo,
Osjećaje lijepiš k'o napuklo staklo.*

*Mozaično pomičeš ledene prste,
Ledenu stijenu, što tone ka dnu.
U izvorištu očiju, presušiše suze,
Jecaji konačno, plaze na površinu.*

*Crte tvog' lica postaju grube,
Niti sreće se lagano gube.
Tuga i očaj u tebi se bude,
Tišina i mrak noćas nam sude.*

Gazi čizmo

*Gazi čizmo, pokoljenja mi daj,
Gazi čizmo, guta me očaj.
Gazi da ne gledam jutro dok sviće,
Gazi me odmah, ja sam krhko biće.*

*Ne pitaj ništa. Što bi bilo da nije,
Pakosni sadista u tebi se smije,
Ovo je linija otpora manjeg,
Ja sam još jedan promašen slučaj.*

*Moji snovi prolaze kroz vrijeme,
Na koljena padaju, nude pokoljenje,
Šta mi danas nudi krvo poštenje,
Ja sam samo mamac, čekam istrebljenje.*

*Uzalud žurim da ostavim traga,
Zalud se lažem da postoji nada.
Vjera se ovdje prodaje na kilo,
Ne pitaj ništa, samo opipaj bilo.*

*Gazi čizmo, pokoljenja mi daj,
Gazi čizmo, guta me očaj!
Gazi da ne gledam jutro dok sviće,
Gazi me odmah, ja sam krhko biće!*

..

*Dosadni tramvaj prevozi moje tijelo.
Misli su barem kilometar ispred.
Studentski dani prolaze u nizu.*

*Nisam siguran što želim, čekam.
Prepuštam izboru da sam do mene dopre.
Zaboravljam na tramvaj, na kilometre daleke.*

*Kažu da moja glava je u oblacima,
Da se zamaram stvarima nebitnim,
Nad gradom slijeva se kiša, boli me.*

*Bole me ove milijarde suza, što kupaju druge,
Što ulice sapiraju, od građanskih grijeha.*

..

Pjesnici!!!

*Dok lagane stvari,
Potiču srce, da marljivo radi,
Lagane stvari, bude tu žicu,
Žicu presudnicu.*

*Sitni sati, unose nemir,
Đavolu spokoj,
Prstima željnim lizanja papira,
Prstima željnim suzama principa.*

*Kvarni bluz, nagriža zube,
Poput karijesa koji gricka iz potaje,
Ta čežnjiva žica želi da svira,
Želi da svira, ljubavne skale u nedogled.*

*Jauče gitara, dok žice joj bride,
Stenje gitare, prsti se ne stide.
Oni bezobrazno, fakinski skoro,
Počinju sve jače, da gmižu uz vrat.*

*U spomenutom času, planeta stoji na tren,
Čudesne sile sladunjavim mirisom, opčinjavaju zrak,
Svi pogledi znanica uprti u središte, središte vječnih lovišta,
U kojima pjesnik, sjedi i veze, veze taj kraj usnulih stihova.*

*Mišljenja posvema različita jesu,
Pa da su ista opet valjalo ne bi,
Neki se dive, neki gnjilo voće vade,
Ma pjesnici su čujte, svačije budale.*

*Glave što poklik u proalazu darivaju,
Ne razumiju osmjehe ni muke pjesnikove,
Razumiju jedino buncanje u stihu,
Sa gomilom, nepotrebnih, nasukanih fraza.*

*O pjesnici, svijeta, ujedinite se .
Sastavite ruke i pera svoja,*

*Neka govori srce što želi,
Neka ruke same od sebe stvaraju.*

*To oružje pjesnika,
U srce ravno, štrečnut zna,
Nevolja na putu lako se pozna,
Pjesnikov stih, kroz istoriju odzvanja !*

NE KOPIRATI

Ona nije voljela brodove

Ona nije voljela brodove!

*Ona nije voljela brodove,
Stih jedne pjesme nastanjuje mi misli.*

*Ova moja je, dapače, voljela brodove.
Pomoću njih krila se od ljudi, od svijeta,
Krojila je tajni život povrh novog planeta.*

*Da, ništa me nemojte gledati,
Ona je voljela brodove, tako strasno o njima je pričala,
Voljela je miris soli, od tih večeri,
Taj miris me ne napušta.*

*Miris soli, slobode ili pobjede?!
Ili pak za nekim stazama tajnim,
Tamo gdje su nebo i more ljubavnici strasni,
Tamo gdje nebo i more, kroje tuđe snove.*

*Ne znam, ali ona je voljela brodove.
Voljela je sunce kada joj miluje grudi,
Použeglim danima na krovu grada.
Miris soli, slobode ili pobjede?!*

*Pamtim njen šapat,uzburkano srce,
Taj plam kestenastih očiju,
Kako uporno dugo, pričaju o tim dubinama.
Dubinama njenih misli, dubinama morske pučine.*

*Ja sam stigao u grad, dok ona se na krovu sunčala,
Prema moru pogledah tad
I na tren uhvatih, taj njenih očiju plam.
Utonuh u njene misli, zavirih u njen svijet.*

*Sve je trajalo suviše kratko, ali istinito je bivalo,
Čekala je brod, nisam joj vjerovao,*

*Moje srce kraj nje sebične snove je snivalo.
Mislim da je ipak, ona voljela brodove.*

*Kao iz vedra neba grom, kad' na pučini zatekne brod,
Hvata na prepad, paniku stvara,
Diže se sidro, dižu i jedra, razljućen pogled ka meni gleda.
Ona ostade bez svojih snova, sama na svojoj pučini.*

*Ugrabih kratu, autobus spasa,
Nestadoh bez traga, bez ikakvog' glasa.
Kroz prozor ugledah, Ona na brodu,
Zamišljeno gleda kako se sunce topi u okean.*

NEKOPIRATI

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>